

сж твърдѣ прѣсни, защото още отъ дѣтинството си съмъ запомнилъ неговиятъ образъ въ срѣщитѣ му съ баща ми, а по послѣ като неговъ ученикъ и близкъ другаръ съученикъ на сина му Петъръ дълго врѣме имахъ случай да стоя прѣдъ интеллигентното му лице и да слушамъ хубавитѣ му думи, пропити съ патриотизъмъ и произнасяни отчетливо, съ дикция.

Въ една отъ шивачницитѣ на Аба-Пазаръ, въ Сливенъ, бащи ми упражняваше шивачество (френкъ терзия), което билъ изучилъ въ Одеса, и той пръвъ почналъ да въвежда въ Сливенъ „френско облекло“. Първото ми впечатление за Чинтулова е още отъ младото ми юношество. Въ ханчето, дѣто на височко се редатъ нѣколко шивачници (оданъ), има градинка и кафене. Азъ често ходяхъ при баща си, босо момченце, съ хвжрчало въ ржка, въ джобовете на панталонкитѣ копчета, кутийки, които баща ми често ми даваше да си играя. Чинтуловъ ми казваше „малчикъ“.

— Здравствуй! поздравява Чинтуловъ при влизането си въ двора на ханчето, обръщайки погледа си горе къмъ баща ми.

— Здравствуй, здравствуй! отвръща баща ми. Слѣдъ това се размѣнятъ на бързо нѣколко фрази по руски. Поетътъ и доброволецътъ революционеръ се разбираха и имало е какво да си приказватъ за свободния животъ въ Одеса, за турската тирания подъ носа имъ. Около Чинтуловъ се събираха видни сливенски граждани, на които той приковаваше вниманието съ интересни бесѣди.

Д. Чинтуловъ имаше срѣденъ ръстъ, доста пъленъ, съ очила, облеченъ виваги грижливо, бръсната брада, малки мустачки, погледъ проникателенъ. Ходътъ му бѣше бавенъ и равномеренъ, въ ржка винаги съ бастунъ. Когато турскиятъ ходжа се по-